

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 178 (XXII) — Nr. 808

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Vineri, 3 decembrie 2010

SUMAR

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

	Pagina		Pagina
Decizia nr. 1.170 din 30 septembrie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. II din Legea nr. 269/2009 pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 189/2008 privind managementul instituțiilor de spectacole sau concerte, muzeelor și colecțiilor publice, bibliotecilor și al așezămintelor culturale de drept public.....	2-3	Decizia nr. 1.212 din 5 octombrie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 79 din Legea nr. 179/2004 privind pensiile de stat și alte drepturi de asigurări sociale ale polițiștilor.....	7-8
Decizia nr. 1.203 din 5 octombrie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 4/2005 privind recalcularea pensiilor din sistemul public, provenite din fostul sistem al asigurărilor sociale de stat și ale Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 19/2007 pentru modificarea și completarea Legii nr. 19/2000 privind sistemul public de pensii și alte drepturi de asigurări sociale	4-5	Decizia nr. 1.214 din 5 octombrie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 10 din Legea nr. 241/2005 pentru prevenirea și combaterea evaziunii fiscale	8-9
Decizia nr. 1.204 din 5 octombrie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 72 alin. (1) din Legea nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici și ale art. 12 alin. (1) din Legea nr. 130/1996 privind contractul colectiv de muncă	5-7	Decizia nr. 1.275 din 12 octombrie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 44 alin. (1) din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor	10-11
		Decizia nr. 1.278 din 12 octombrie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. II și IV din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 209/2008 pentru modificarea Legii nr. 19/2000 privind sistemul public de pensii și alte drepturi de asigurări sociale, precum și a ordonanței de urgență în ansamblul său	12-14
		Decizia nr. 1.315 din 14 octombrie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate prevederilor art. 16 alin. (1), art. 17, art. 18, art. 19 alin. (1), art. 25 alin. (1) și (3), art. 26 alin. (3), art. 27, art. 28, art. 33 alin. (1) și art. 34 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor.....	14-15

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 1.170**

din 30 septembrie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. II din Legea nr. 269/2009 pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 189/2008 privind managementul instituțiilor de spectacole sau concerte, muzeelor și colecțiilor publice, bibliotecilor și al așezămintelor culturale de drept public

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Patricia Marilena Ionea	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Simona Ricu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. II din Legea nr. 269/2009 pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 189/2008 privind managementul instituțiilor de spectacole sau concerte, muzeelor și colecțiilor publice, bibliotecilor și al așezămintelor culturale de drept public, excepție ridicată de Consiliul Județean Sibiu în Dosarul nr. 2.323/85/2009 al Tribunalului Sibiu — Secția comercială și de contencios administrativ.

La apelul nominal se prezintă personal partea Corneliu Ioan Bucur. Lipsește autorul excepției, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul părții prezente, care solicită respingerea excepției de neconstituționalitate, arătând că se refuză respectarea de către consiliul județean a prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 189/2008, pentru motive neîntemeiate. În susținerea argumentelor sale, depune o serie de înscrisuri referitoare la activitatea sa profesională.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere ca inadmisibilă a excepției de neconstituționalitate, arătând că norma de drept criticată a avut o aplicare limitată în timp, care a încetat.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 26 noiembrie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 2.323/85/2009, **Tribunalul Sibiu — Secția comercială și de contencios administrativ a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. II din Legea nr. 269/2009 pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 189/2008 privind managementul instituțiilor de spectacole sau concerte, muzeelor și colecțiilor publice, bibliotecilor și al**

așezămintelor culturale de drept public. Excepția a fost ridicată de Consiliul Județean Sibiu cu prilejul soluționării unei acțiuni în contencios administrativ, având ca obiect anularea unui act administrativ.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia arată că, prin dispozițiile art. 50 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 189/2009, s-a stabilit un termen de 90 de zile în care contractele de management încheiate în baza legislației anterioare încetau de drept, urmând a fi încheiate unele noi, cu respectarea legislației în vigoare. Prin art. I pct. 48 din Legea nr. 269/2009 aceste dispoziții au fost abrogate, fiind introdus art. II, în care se arată că, de la intrarea în vigoare a acestei legi, conducătorii instituțiilor publice de cultură aflați în exercițiu la data intrării în vigoare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 189/2008 vor încheia cu ordonatorul principal de credite un nou contract de management. Or, consideră că legiuitorul nu poate reglementa prin două acte normative două momente diferite de intrare în vigoare a aceluiași dispoziții de lege și să fie desființate retroactiv efectele juridice produse în perioada de valabilitate a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 189/2008, fără ca prin aceasta să contravină dispozițiilor art. 15 alin. (2) și art. 78 din Constituție. De asemenea, consideră că este încălcat și art. 115 alin. (8) din Constituție, Legea nr. 269/2009 modificând dispozițiile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 189/2008 în proporție de 95%.

Tribunalul Sibiu — Secția comercială și de contencios administrativ consideră că textul de lege criticat nu contravine dispozițiilor art. 15 alin. (2) și art. 78 din Constituție, dar este contrar prevederilor art. 115 alin. (8) din Legea fundamentală. În acest sens, arată că prin art. II din Legea nr. 269/2009 nu s-a făcut altceva decât să se proroge termenul inițial în care trebuie să se încheie noul contract de management cu managerii aflați în exercițiu la data de 5 decembrie 2008. Astfel, acest termen s-a prorogat din data de 5 martie 2009 până la data de 14 octombrie 2009 și se referă strict la conducătorii instituțiilor publice de cultură aflați în exercițiu la data de 5 decembrie 2008. Art. 115 alin. (8) din Constituție prevede că prin legea de aplicare a ordonanței se vor reglementa, dacă este cazul, măsurile necesare cu privire la efectele juridice produse pe perioada de aplicare a ordonanței. Or, în speță, este evident că efectele juridice pe perioada de aplicare a ordonanței au constat în încetarea unor contracte de management, cu obligația concomitentă a autorității de a încheia noi contracte de management până la 5 martie 2009, termen care s-a prelungit. Legea nr. 269/2009 nu prevede ce se întâmplă cu eventualele contracte de management încheiate cu alte persoane decât cele care aveau calitatea de conducători ai instituțiilor publice de

cultură aflați în exercițiu la data de 5 decembrie 2008, contracte încheiate în perioada 5 martie 2009—14 iulie 2009.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Guvernul consideră că excepția de neconstituționalitate nu este întemeiată. În acest sens, arată că art. II din Legea nr. 269/2009 nu modifică data de intrare în vigoare a unei dispoziții a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 189/2008, ci reglementează situații legislative pentru situații tranzitorii, în condițiile în care noua reglementare în materie instituită prin Legea nr. 269/2009 era de natură să afecteze situațiile juridice născute sub imperiul ordonanței amintite, dar care nu își epuizaseră în întregime efectele până la data intrării în vigoare a legii menționate. În plus, textul de lege criticat se aplică de la data intrării în vigoare a legii, astfel că nu are efecte retroactive. În sfârșit, arată că nu este încălcat nici art. 115 alin. (8) din Constituție, prevederile art. II din Legea nr. 269/2009 reprezentând un adevărat reflex al acestor dispoziții constituționale.

Avocatul Poporului consideră că textul de lege criticat este constituțional, nefiind contrar niciuneia dintre dispozițiile constituționale invocate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele de vedere solicitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, notele scrise depuse la dosar, susținerile părții prezente, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție,

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca inadmisibilă excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. II din Legea nr. 269/2009 pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 189/2008 privind managementul instituțiilor de spectacole sau concerte, muzeelor și colecțiilor publice, bibliotecilor și al așezămintelor culturale de drept public, excepție ridicată de Consiliul Județean Sibiu în Dosarul nr. 2.323/85/2009 al Tribunalului Sibiu — Secția comercială și de contencios administrativ.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 30 septembrie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

AUGUSTIN ZEGREAN

precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. II din Legea nr. 269/2009 pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 189/2008 privind managementul instituțiilor de spectacole sau concerte, muzeelor și colecțiilor publice, bibliotecilor și al așezămintelor culturale de drept public, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 487 din 14 iulie 2009.

Textul de lege criticat are următoarea redactare:

— Art. II: „În termen de 90 de zile de la intrarea în vigoare a prezentei legi, conducătorii instituțiilor publice de cultură aflați în exercițiu la data intrării în vigoare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 189/2008 vor încheia cu ordonatorul principal de credite un nou contract de management.”

Autorul excepției consideră că acest text de lege este contrar următoarelor texte din Constituție: art. 15 alin. (2) referitor la neretroactivitatea legii civile, art. 78 privind intrarea în vigoare a legii și art. 115 alin. (8) prin care se arată că „Prin legea de aprobare sau de respingere se vor reglementa, dacă este cazul, măsurile necesare cu privire la efectele juridice produse pe perioada de aplicare a ordonanței”.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că dispozițiile de lege criticate au avut o aplicabilitate limitată în timp, respectiv până la scurgerea termenului de 90 de zile de la intrarea în vigoare a Legii nr. 269/2009. Astfel, anterior pronunțării asupra excepției de neconstituționalitate și chiar anterior sesizării Curții, efectele acestor dispoziții au încetat, prin încheierea obligatorie a unor noi contracte de management în termenul prevăzut de lege. Or, potrivit prevederilor art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, Curtea nu se poate pronunța decât asupra dispozițiilor dintr-o lege sau ordonanță care sunt în vigoare.

Pentru argumentele arătate, Curtea constată că excepția de neconstituționalitate este inadmisibilă.

Magistrat-asistent,
Patricia Marilena Ionea

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.203

din 5 octombrie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 4/2005 privind recalcularea pensiilor din sistemul public, provenite din fostul sistem al asigurărilor sociale de stat și ale Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 19/2007 pentru modificarea și completarea Legii nr. 19/2000 privind sistemul public de pensii și alte drepturi de asigurări sociale

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Patricia Marilena Ionea	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Carmen-Cătălina Gliga.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 4/2005 privind recalcularea pensiilor din sistemul public, provenite din fostul sistem al asigurărilor sociale de stat și ale Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 19/2007 pentru modificarea și completarea Legii nr. 19/2000 privind sistemul public de pensii și alte drepturi de asigurări sociale, excepție ridicată de Gheorghe Vlădău în Dosarul nr. 4.136/30/2009 al Tribunalului Timiș — Secția civilă.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere ca neîntemeiată a excepției de neconstituționalitate întrucât că textul de lege criticat nu contravine dispozițiilor din Constituție invocate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 7 decembrie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 4.136/30/2009, **Tribunalul Timiș — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 4/2005 privind recalcularea pensiilor din sistemul public, provenite din fostul sistem al asigurărilor sociale de stat și ale Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 19/2007 pentru modificarea și completarea Legii nr. 19/2000 privind sistemul public de pensii și alte drepturi de asigurări sociale.** Excepția a fost ridicată de Gheorghe Vlădău cu prilejul soluționării unui litigiu de muncă.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că actele normative criticate contravin dispozițiilor art. 115 alin. (1) din Constituție, întrucât au fost emise în domenii care fac obiectul legilor organice.

Tribunalul Timiș — Secția civilă consideră că actele normative criticate nu contravin dispozițiilor constituționale invocate de autorul excepției.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților

celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului, precum și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Guvernul consideră că excepția de neconstituționalitate nu este întemeiată. În acest sens, arată că art. 115 alin. (1) din Constituție nu interzice emiterea ordonanțelor de urgență în domeniul legilor organice, așa cum susține autorul excepției. De asemenea, arată că actele normative criticate nu au fost emise în baza art. 115 alin. (1) din Constituție, ci a dispozițiilor alin. (4) al aceluiași articol constituțional.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele de vedere solicitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 4/2005 privind recalcularea pensiilor din sistemul public, provenite din fostul sistem al asigurărilor sociale de stat, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 119 din 7 februarie 2005, aprobată cu completări prin Legea nr. 78/2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 301 din 11 aprilie 2007.

De asemenea, obiect al excepției de neconstituționalitate îl constituie și dispozițiile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 19/2007 pentru modificarea și completarea Legii nr. 19/2000 privind sistemul public de pensii și alte drepturi de asigurări sociale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 208 din 28 martie 2007, aprobată prin Legea nr. 273/2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 683 din 8 octombrie 2007.

Autorul excepției consideră că aceste acte normative sunt contrare dispozițiilor art. 115 alin. (1) din Constituție, în care se arată că ordonanțele se emit în domenii ce nu fac obiectul legilor organice.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că ambele acte normative criticate au fost emise în temeiul art. 115 alin. (4) din Constituție, referitor la posibilitatea guvernului de a emite ordonanțe de urgență, iar nu în temeiul art. 115 alin. (1) care se referă la ordonanțele emise în temeiul unei legi de abilitare. Or, interdicția de a reglementa în domenii ce fac obiectul legii organice se referă doar la aceste din urmă ordonanțe, iar nu și la ordonanțele de urgență ce pot reglementa atât domenii ale legii ordinare, cât și ale legii organice.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 4/2005 privind recalcularea pensiilor din sistemul public, provenite din fostul sistem al asigurărilor sociale de stat și ale Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 19/2007 pentru modificarea și completarea Legii nr. 19/2000 privind sistemul public de pensii și alte drepturi de asigurări sociale, excepție ridicată de Gheorghe Vlădău în Dosarul nr. 4.136/30/2009 al Tribunalului Timiș — Secția civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 5 octombrie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Patricia Marilena Ionea

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.204

din 5 octombrie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 72 alin. (1) din Legea nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici și ale art. 12 alin. (1) din Legea nr. 130/1996 privind contractul colectiv de muncă

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Patricia Marilena Ionea	— magistrat-asistent

considerând că textul de lege criticat nu contravine dispozițiilor din Constituție invocate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 24 noiembrie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 5.308/62/2007, **Curtea de Apel Brașov — Secția contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 72 alin. (1) din Legea nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici și ale art. 12 alin. (1) din Legea nr. 130/1996 privind contractul colectiv de muncă**. Excepția a fost ridicată de Arnold Ungar cu prilejul soluționării recursurilor declarate împotriva Sentinței civile nr. 573/CA din 19 aprilie 2009, pronunțată de Tribunalul Brașov în Dosarul nr. 5.308/62/2007.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține, în esență, că textele de lege criticate sunt neconstituționale, întrucât sunt limitative, nepermițând consiliului local să acorde aparatului propriu drepturi peste cele prevăzute de lege, conform puterii economice a unității administrativ-teritoriale.

Curtea de Apel Brașov — Secția contencios administrativ și fiscal, invocând jurisprudența în materie a Curții Constituționale, consideră că excepția de neconstituționalitate nu este întemeiată.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Carmen-Cătălina Gliga.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 72 alin. (1) din Legea nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici și ale art. 12 alin. (1) din Legea nr. 130/1996 privind contractul colectiv de muncă, excepție ridicată de Arnold Ungar în Dosarul nr. 5.308/62/2007 al Curții de Apel Brașov — Secția contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal se prezintă personal autorul excepției. Lipsesc celelalte părți, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul autorului excepției, care solicită admiterea excepției de neconstituționalitate, așa cum a fost formulată.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere ca neîntemeiată a excepției de neconstituționalitate,

președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului, precum și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Guvernul consideră că excepția de neconstituționalitate nu este întemeiată. În acest sens, arată că dreptul la negocieri nu este un drept absolut, astfel că stabilirea condițiilor în care negocierile și convențiile colective trebuie desfășurate, respectiv încheiate cu salariații, revin exclusiv legiuitorului. De asemenea, arată că negocierea se poate face în limita fondurilor bugetare alocate pentru funcționarea instituțiilor publice. În sfârșit, arată că drepturile de natură salarială ale funcționarilor publici sunt stabilite, sub aspectul cuantumului lor, prin lege, și nu prin contractul colectiv de muncă, ca urmare a negocierilor, având în vedere, pe de o parte, statutul profesional al acestora și, pe de altă parte, sursa de finanțare a acestor venituri, și anume fonduri publice.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele de vedere solicitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile autorului excepției, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 72 alin. (1) din Legea nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 365 din 29 mai 2007, și ale art. 12 alin. (1) din Legea nr. 130/1996 privind contractul colectiv de muncă, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 184 din 19 mai 1998.

Textele de lege criticate au următoarea redactare:

— Art. 72 alin. (1) din Legea nr. 188/1999: *„Autoritățile și instituțiile publice pot încheia anual, în condițiile legii, acorduri cu sindicatele reprezentative ale funcționarilor publici sau cu reprezentanții funcționarilor publici, care să cuprindă numai măsuri referitoare la:*

- a) *constituirea și folosirea fondurilor destinate îmbunătățirii condițiilor la locul de muncă;*
- b) *sănătatea și securitatea în muncă;*
- c) *programul zilnic de lucru;*
- d) *perfecționarea profesională;*
- e) *alte măsuri decât cele prevăzute de lege, referitoare la protecția celor aleși în organele de conducere ale organizațiilor sindicale.”;*

— Art. 12 alin. (1) din Legea nr. 130/1996: *„Contracte colective de muncă se pot încheia și pentru salariații instituțiilor bugetare. Prin aceste contracte nu se pot negocia clauze referitoare la drepturile ale căror acordare și cuantum sunt stabilite prin dispoziții legale.”*

Autorul excepției consideră că aceste prevederi de lege sunt contrare următoarelor texte din Constituție: art. 120 alin. (1) prin

care se consacră principiile descentralizării, autonomiei locale și deconcentrării serviciilor publice și art. 121 alin. (1) și (2) referitoare la autoritățile comunale și orașenești. De asemenea, invocă dispozițiile art. 9 pct. 1 din Carta europeană a autonomiei locale, ratificată de România prin Legea nr. 199/1997, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 331 din 26 noiembrie 1997, dispoziții referitoare la resursele proprii ale autorităților administrației publice locale.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că autorul acesteia critică, în esență, restrângerea posibilității de a mai include și alte clauze decât cele prevăzute de lege în acordurile încheiate de autoritățile și instituțiile publice cu reprezentanții funcționarilor publici, restrângere pe care o consideră ca fiind o atingere adusă principiului autonomiei locale. Astfel, consideră că autoritățile publice locale trebuie să dispună liber, neîngrădit, de fondurile ce le sunt alocate.

Față de acestea, reține că, deși raportată la alte texte constituționale, problema vizând clauzele ce pot fi cuprinse în acordurile încheiate cu instituțiile publice a mai fost analizată de Curtea Constituțională și cu alte prilejuri. Astfel, prin Decizia nr. 1.221 din 29 septembrie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 759 din 6 noiembrie 2009, Curtea arăta că „funcționarii publici reprezintă o categorie de salariați aparte, ce se deosebesc prin statutul legal specific, acesta fiind, la rândul său, întemeiat pe principiile legalității, imparțialității și obiectivității, al transparenței, al responsabilității, al stabilității în exercitarea funcției publice și al subordonării ierarhice”. De asemenea, prin Decizia nr. 768 din 18 septembrie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 717 din 23 octombrie 2007, Curtea reținea că „contractele colective de muncă încheiate pentru salariații instituțiilor publice au un regim juridic special, determinat de situația deosebită a părților acestor contracte. Astfel, cheltuielile necesare pentru funcționarea instituțiilor publice, inclusiv drepturile salariale ale salariaților, sunt suportate de la bugetul de stat ori de la bugetele locale ale comunelor, ale orașelor și ale județelor”.

Din considerentele deciziilor amintite, Curtea reține că limitarea criticată de autorul excepției apare ca fiind justificată de considerente ce țin atât de statutul specific al funcționarilor publici, cât și de faptul că resursele financiare din care este suportată plata drepturilor acestora se întemeiază, după caz, fie pe bugetul de stat, fie pe bugetele locale ale comunelor, ale orașelor ori ale județelor.

Manifestarea autonomiei locale, în acest context, nu suferă o restrângere neconstituțională. Astfel, aptitudinea legală a autorităților autonome de a decide, în mod independent și sub propria răspundere, asupra problemelor colectivităților teritoriale în care funcționează, nu trebuie absolutizată, neputând depăși cadrul legal, aplicabil pe întreg teritoriul țării, așa cum arată înseși prevederile Cartei europene a autonomiei locale, amintită de autorul excepției, în art. 3 pct. 1. Relevante în acest sens, sunt și Decizia nr. 298 din 6 iulie 2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 760 din 19 august 2004, și Decizia nr. 494 din 29 septembrie 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.018 din 16 noiembrie 2005.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 72 alin. (1) din Legea nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici și ale art. 12 alin. (1) din Legea nr. 130/1996 privind contractul colectiv de muncă, excepție ridicată de Arnold Ungar în Dosarul nr. 5.308/62/2007 al Curții de Apel Brașov — Secția contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 5 octombrie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Patricia Marilena Ionea

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.212

din 5 octombrie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 79 din Legea nr. 179/2004 privind pensiile de stat și alte drepturi de asigurări sociale ale polițiștilor

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Patricia Marilena Ionea	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Carmen-Cătălina Gliga.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 79 din Legea nr. 179/2004 privind pensiile de stat și alte drepturi de asigurări sociale ale polițiștilor, excepție ridicată de Ion Grumeza în Dosarul nr. 27.052/3/2009 al Tribunalului București — Secția a VIII-a conflicte de muncă și asigurări sociale.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere ca inadmisibilă a excepției de neconstituționalitate, arătând că dispozițiile de lege criticate și-au încetat aplicarea.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 5 noiembrie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 27.052/3/2009, **Tribunalul București — Secția a VIII-a conflicte de muncă și asigurări sociale a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 79 din Legea nr. 179/2004 privind pensiile de stat și alte drepturi de asigurări sociale ale polițiștilor.** Excepția a fost ridicată de Ion Grumeza cu prilejul soluționării unei cauze civile având ca obiect recalcularea pensiei.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține, în esență, că textul de lege criticat, care limitează dreptul de pensie la 100% din baza de calcul folosită la stabilirea pensiei, este neconstituțional, întrucât acesta realizează o confuzie între pensia propriu-zisă și pensia suplimentară. Legiuitorul, stabilind această limită, nu a avut în vedere pensia suplimentară, însă reglementarea art. 79 din Legea nr. 179/2004 nu face evident acest lucru. Prin urmare, este încălcat art. 47 din Constituție.

Tribunalul București — Secția a VIII-a conflicte de muncă și asigurări sociale consideră că dispozițiile de lege criticate sunt constituționale. În acest sens, arată că, potrivit art. 47 alin. (2) din Constituție, legiuitorul este liber să stabilească în ce condiții și pe baza căror criterii se acordă pensia, baza de calcul și cuantumul acesteia, putând astfel să prevadă și o limită minimă a cuantumului pensiei și plafonul maxim al acesteia.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului, precum și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele de vedere solicitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 79 din Legea nr. 179/2004 privind pensiile de stat și alte drepturi de asigurări sociale ale polițiștilor, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 485 din 31 mai 2004, dispoziții potrivit cărora „*Pensia polițistului stabilită în condițiile*

prezentei legi nu poate fi mai mare de 100% din baza de calcul folosită la stabilirea pensiei”.

Autorul excepției consideră că acest text de lege este contrar prevederilor art. 47 din Constituție referitor la nivelul de trai.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că, ulterior sesizării Curții Constituționale cu excepția de neconstituționalitate, a intrat în vigoare Legea nr. 119/2010 privind stabilirea unor măsuri în domeniul pensiilor, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 441 din 30 iunie 2010. Deși această lege nu dispune abrogarea dispozițiilor de lege

contrare, instituie însă, în art. 1 lit. b), obligația recalculării pensiilor de stat ale polițiștilor și ale funcționarilor publici cu statut special din sistemul administrației penitenciarelor potrivit dispozițiilor Legii nr. 19/2000 privind sistemul public de pensii și alte drepturi de asigurări sociale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 140 din 1 aprilie 2000. În atari condiții, Curtea reține că aspectele puse în discuție de autorul excepției, vizând calculul pensiei polițiștilor în condițiile Legii nr. 179/2004, au rămas fără obiect.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca devenită inadmisibilă excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 79 din Legea nr. 179/2004 privind pensiile de stat și alte drepturi de asigurări sociale ale polițiștilor, excepție ridicată de Ion Grumeza în Dosarul nr. 27.052/3/2009 al Tribunalului București — Secția a VIII-a conflicte de muncă și asigurări sociale.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 5 octombrie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Patricia Marilena Ionea

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.214

din 5 octombrie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 10 din Legea nr. 241/2005 pentru prevenirea și combaterea evaziunii fiscale

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Daniela Ramona Marițiu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Iuliana Nedelcu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 13 din Legea nr. 87/1994 pentru combaterea evaziunii fiscale, excepție ridicată de Mihai Ilarie în Dosarul nr. 10.205/306/2007 al Curții de Apel Alba Iulia — Secția penală.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată. În acest sens face referire la jurisprudența constantă a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 28 ianuarie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 10.205/306/2007, **Curtea de Apel Alba Iulia — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 13 din Legea nr. 87/1994 pentru combaterea evaziunii fiscale**, excepție ridicată de Mihai Ilarie.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia arată că dispozițiile art. 13 din Legea nr. 87/1994 au fost preluate de art. 9 alin. (1) lit. c) și art. 10 alin. (1) din Legea nr. 241/2005 pentru prevenirea și combaterea evaziunii fiscale. Reglementarea criticată determină aplicarea unui tratament juridic diferențiat între cetățeni, în funcție de faza procesuală în care se află, deși faptele de care sunt învinuiți au fost săvârșite în aceeași perioadă. Cauza de reducere a pedepsei sau de nepedepsire prevăzută de textul art. 10 alin. (1) din lege ar trebui, în opinia autorului excepției, să fie operabilă pe întreg parcursul procesului penal, până la pronunțarea unei hotărâri definitive.

Curtea de Apel Alba Iulia — Secția penală arată că legiuitorul este liber să aprecieze pericolul social al faptei în funcție de care urmează să stabilească condițiile răspunderii juridice pentru această faptă. Principiul egalității în drepturi nu implică tratarea juridică uniformă a tuturor infracțiunilor, iar reglementarea unui regim sancționator în funcție de acoperirea

prejudiciului cauzat prin infracțiunea săvârșită este expresia principiului constituțional menționat, care impune ca la aceleași situații juridice să se aplice același regim, iar la situații juridice diferite tratamentul juridic să fie diferențiat.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 13 din Legea nr. 87/1994 pentru combaterea evaziunii fiscale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 299 din 24 octombrie 1994, lege abrogată prin art. 16 din Legea nr. 241/2005, soluția legislativă criticată de autorul excepției regăsindu-se în dispozițiile art. 10 din actul normativ abrogator. În aceste condiții, Curtea Constituțională urmează să se pronunțe asupra constituționalității dispozițiilor art. 10 din Legea nr. 241/2005 pentru prevenirea și combaterea evaziunii fiscale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 672 din 27 iulie 2005, dispoziții care au următorul cuprins:

„(1) În cazul săvârșirii unei infracțiuni de evaziune fiscală prevăzute de prezenta lege, dacă în cursul urmăririi penale sau al judecății, până la primul termen de judecată, învinuitul ori inculpatul acoperă integral prejudiciul cauzat, limitele pedepsei prevăzute de lege pentru fapta săvârșită se reduc la jumătate. Dacă prejudiciul cauzat și recuperat în aceleași condiții este de până la 100.000 euro, în echivalentul monedei naționale, se poate aplica pedeapsa cu amendă. Dacă prejudiciul cauzat și recuperat în aceleași condiții este de până la 50.000 euro, în echivalentul monedei naționale, se aplică o sancțiune administrativă, care se înregistrează în cazierul judiciar.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 10 din Legea nr. 241/2005 pentru prevenirea și combaterea evaziunii fiscale, excepție ridicată de Mihai Ilarie în Dosarul nr. 10.205/306/2007 al Curții de Apel Alba Iulia — Secția penală.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 5 octombrie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

(2) Dispozițiile prevăzute la alin. (1) nu se aplică dacă făptuitorul a mai săvârșit o infracțiune prevăzută de prezenta lege într-un interval de 5 ani de la comiterea faptei pentru care a beneficiat de prevederile alin. (1).”

În susținerea neconstituționalității acestor dispoziții legale, autorul excepției invocă încălcarea prevederilor constituționale ale art. 16 alin. (1) — Egalitatea în drepturi și art. 135 alin. (1) lit. a) — Economia României.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că dispozițiile legale criticate au mai format obiect al controlului de constituționalitate în raport cu o motivare similară. Astfel, prin Decizia nr. 697 din 20 decembrie 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 90 din 31 ianuarie 2006, și Decizia nr. 103 din 9 februarie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 166 din 21 februarie 2006, constatând că textul legal criticat este constituțional, Curtea a reținut că, potrivit art. 73 alin. (3) lit. h) din Constituție, Parlamentul are competența de a reglementa prin lege organică infracțiunile, pedepsele și regimul executării acestora. În virtutea acestei prevederi constituționale, legiuitorul este liber să aprecieze atât pericolul social în funcție de care urmează să stabilească natura juridică a faptei incriminate, cât și condițiile răspunderii juridice pentru această faptă.

De asemenea, prin Decizia nr. 272 din 16 martie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 254 din 20 aprilie 2010, Curtea a statuat că principiul egalității în drepturi nu implică tratarea juridică uniformă a tuturor infracțiunilor, iar reglementarea unui regim sancționator în funcție de acoperirea prejudiciului cauzat prin infracțiunea săvârșită este expresia firească a principiului constituțional menționat, care impune ca la aceleași situații juridice să se aplice același regim, iar la situații juridice diferite tratamentul juridic să fie diferențiat.

Totodată, prin Decizia nr. 932 din 14 decembrie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 42 din 19 ianuarie 2007, Curtea a statuat că primul termen de judecată, prevăzut de dispozițiile art. 10 alin. (1), trebuie considerat cel imediat următor datei intrării în vigoare a Legii nr. 241/2005, indiferent de faza în care se află judecarea procesului penal.

Întrucât nu au apărut împrejurări noi care să determine schimbarea jurisprudenței Curții Constituționale în această materie, soluția adoptată în precedent, precum și considerentele pe care aceasta se întemeiază își mențin valabilitatea și în cauza de față.

Magistrat-asistent,
Daniela Ramona Marițiu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.275

din 12 octombrie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 44 alin. (1)
din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Ioana Marilena Chiorean	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Simona Ricu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 44 alin. (1) din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, excepție ridicată de Alexandru Ileana în Dosarul nr. 4.882/1/2009 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Magistratul-asistent referă asupra cererii depuse la dosar de către autorul excepției Alexandru Ileana, prin care acesta solicită acordarea unui nou termen de judecată, în vederea angajării unui apărător.

Reprezentantul Ministerului Public arată că se opune cererii de amânare.

Curtea, deliberând, în temeiul art. 14 din Legea nr. 47/1992, coroborat cu art. 156 alin. 1 din Codul de procedură civilă, respinge cererea de acordare a unui termen de judecată și constată cauza în stare de judecată.

Președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca inadmisibilă, deoarece aceasta vizează aspecte privind interpretarea și aplicarea legii.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 19 februarie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 4.882/1/2009, **Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 44 alin. (1) din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor.** Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată de recurenta Alexandru Ileana într-o cauză având ca obiect soluționarea recursului împotriva unei hotărâri a Plenului Consiliului Superior al Magistraturii, prin care i-a fost respinsă contestația privind înscrierea la concursul de promovare a judecătorilor și procurorilor în funcții de execuție din data de 31 mai 2009.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia precizează că prevederile art. 44 alin. (1) din Legea nr. 303/2004 contravin dispozițiilor constituționale ale art. 16 alin. (1) privind egalitatea în fața legii și celor ale art. 143 privind condițiile de numire în funcția de judecător la Curtea Constituțională. Astfel, din moment ce funcția de judecător la Curtea Constituțională este echivalată, ca rang profesional, de art. 70 din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea

Curții Constituționale, republicată, cu funcția de vicepreședinte al Înaltei Curți de Casație și Justiție, iar pentru această funcție, potrivit art. 143 din Constituție, este suficientă vechimea în activitatea juridică, rezultă că prevederile de lege ce condiționează participarea la concursul de promovare a judecătorilor și procurorilor în funcții de execuție de un grad inferior celui de vicepreședinte al Înaltei Curți de Casație și Justiție de calitatea de judecător sau procuror încalcă dispozițiile art. 16 din Constituție.

Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal consideră că excepția de neconstituționalitate este nefondată. În acest sens arată că este atributul exclusiv al legiuitorului să determine condițiile specifice de exercitare a profesiei de magistrat, inclusiv din perspectiva vechimii în funcția de judecător sau procuror, necesare pentru promovarea în funcții de execuție. Pretinsa discriminare invocată de autorul excepției de neconstituționalitate nu există, în opinia instanței de judecată, deoarece funcția de judecător sau procuror nu este similară celei de judecător la Curtea Constituțională, diferențele de statut juridic fiind semnificative.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului apreciază că prevederile de lege criticate sunt constituționale, aplicându-se în mod egal tuturor judecătorilor și procurorilor care pot participa la concursul de promovare la instanțele sau parchetele imediat superioare, fără discriminări pe considerente arbitrare. Totodată, statutul de unică autoritate de jurisdicție constituțională din România al Curții Constituționale și de garant al supremației Constituției face ca funcția de judecător al Curții Constituționale să nu fie similară celei de judecător al puterii judecătorești. Îndeplinirea funcției de judecător constituțional presupune îndeplinirea unor condiții deosebite atât de ordin profesional, cât și civic, condiții care nu se regăsesc și în cazul judecătorului clasic și, pe cale de consecință, nu se poate pune semnul egalității între funcția de judecător al puterii judecătorești și funcția de judecător al Curții Constituționale ca autoritate publică politico-jurisdicțională.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 44 alin. (1) din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 826 din 13 septembrie 2005,

cu modificările și completările ulterioare, având următorul cuprins: „(1) *Pot participa la concursul de promovare la instanțele sau parchetele imediat superioare judecătorești și procurorii care au avut calificativul «foarte bine» la ultima evaluare, nu au fost sancționați disciplinar în ultimii 3 ani și îndeplinesc următoarele condiții minime de vechime:*

a) 5 ani vechime în funcția de judecător sau procuror, pentru promovarea în funcțiile de judecător de tribunal sau tribunal specializat și procuror la parchetul de pe lângă tribunal sau la parchetul de pe lângă tribunalul specializat;

b) 6 ani vechime în funcția de judecător sau procuror, pentru promovarea în funcțiile de judecător de curte de apel și procuror la parchetul de pe lângă aceasta;

c) 8 ani vechime în funcția de judecător sau procuror, pentru promovarea în funcția de procuror la Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție.”

Autorul excepției consideră că legea menționată încalcă dispozițiile constituționale ale art. 16 alin. (1) privind egalitatea în fața legii și ale art. 143 privind condițiile de numire în funcția de judecător la Curtea Constituțională.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că prin Decizia nr. 1.038 din 14 septembrie 2010*, nepublicată la data pronunțării prezentei decizii, s-a pronunțat asupra constituționalității prevederilor art. 44 alin. (1) din Legea nr. 303/2004, prin raportare și la dispozițiile art. 16 și 143 din Constituție, respingând ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate ridicată de același autor. Cu acel prilej, instanța de contencios constituțional a constatat că prevederile art. 44 alin. (1) din Legea nr. 303/2004 nu contravin principiului egalității în drepturi a cetățenilor, consacrat prin art. 16 alin. (1) din Constituție, deoarece, așa cum a stabilit în mod constant în jurisprudența sa, principiul egalității nu înseamnă uniformitate, astfel că, dacă unor situații egale trebuie să le corespundă un tratament egal, la situații diferite tratamentul juridic nu poate fi decât diferit. Violarea principiului egalității și nediscriminării există atunci când se aplică tratament diferențiat unor cazuri egale, fără a exista o motivare obiectivă și rezonabilă. Or, în cauza de față, termenii comparației aparțin unor sisteme jurisdicționale distincte, între care nu există niciun fel de relație structurală, motiv pentru care nu se impune existența unei identități de tratament juridic. Astfel, caracterul special și specializat al jurisdicțiilor la care face referire autorul excepției reclamă reglementarea unor condiții deosebite, care conferă acestora statute proprii, distincte. Gradul înalt de profesionalism

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 44 alin. (1) din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, excepție ridicată de Alexandru Ileana în Dosarul nr. 4.882/1/2009 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 12 octombrie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Ioana Marilena Chiorean

* Decizia nr. 1.038 din 14 septembrie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 44 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor a fost publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 742 din 5 noiembrie 2010.

de care trebuie să dea dovadă judecătorii membri ai acestor instanțe este demonstrat și apreciat cu ajutorul unor criterii obiective, vechimea în profesia de judecător sau procuror în sistemul național nefiind în mod necesar unul dintre acestea. Dimpotrivă, în ceea ce privește magistrații de la instanțele naționale, Curtea Constituțională a reținut că relevantă în ceea ce privește promovarea este tocmai vechimea efectivă în funcția de judecător sau procuror, care îl recomandă pe cel care candidează pentru avansarea la o instanță superioară, în baza experienței acumulate până la momentul promovării.

Întrucât criticile de neconstituționalitate privesc, în esență, aceleași aspecte și avându-se în vedere că nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea jurisprudenței Curții Constituționale, soluția și considerentele deciziei menționate își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

În plus, Curtea constată că statutul judecătorilor și procurorilor este reglementat, la nivel constituțional, în art. 125 — pentru judecători și în art. 132 — pentru procurori, dispoziții care fac parte din titlul III „Autoritățile publice”, cap. VI — „Autoritatea judecătorească”, secțiunea 1 „Instanțele judecătorești” (art. 124—130), secțiunea a 2-a „Ministerul Public” (art. 131 și art. 132) și secțiunea a 3-a „Consiliul Superior al Magistraturii” (art. 133 și 134). La nivel infraconstituțional, statutul magistraților este reglementat prin Legea nr. 303/2004.

Pe de altă parte, distinct de statutul judecătorilor și procurorilor, statutul judecătorilor Curții Constituționale este reglementat la nivel constituțional în art. 143 — „Condiții de numire”, în art. 144 — „Incompatibilități” și art. 145 — „Independența și inamovibilitatea” din titlul V „Curtea Constituțională”. La nivel infraconstituțional, statutul judecătorilor Curții Constituționale este reglementat în cap. VI din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 643 din 16 iulie 2004, cu modificările și completările ulterioare.

Prin urmare, Curtea constată că este cu atât mai evident că nu poate exista identitate de tratament juridic între cele două categorii de magistrați — judecătorii și procurorii, pe de o parte, și judecătorii Curții Constituționale, pe de altă parte, în ceea ce privește promovarea la instanțele sau parchetele imediat superioare, din moment ce Curtea Constituțională nu face parte din sistemul instanțelor judecătorești, astfel cum sunt prevăzute în Legea fundamentală.

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.278

din 12 octombrie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. II și IV din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 209/2008 pentru modificarea Legii nr. 19/2000 privind sistemul public de pensii și alte drepturi de asigurări sociale, precum și a ordonanței de urgență în ansamblul său

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Benke Károly	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Simona Ricu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. II și IV din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 209/2008 pentru modificarea Legii nr. 19/2000 privind sistemul public de pensii și alte drepturi de asigurări sociale, excepție ridicată de Valentin Gruber în Dosarul nr. 4.898/3/2009 al Tribunalului București — Secția conflicte de muncă și asigurări sociale.

La apelul nominal se prezintă personal autorul excepției, lipsind cealaltă parte, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Magistratul-asistent referă asupra faptului că la dosarul cauzei autorul excepției a depus concluzii scrise de admitere a acesteia, solicitând în același timp ca instanța constituțională să își extindă controlul și cu privire la dispozițiile art. V din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 114/2009 și să constate și neconstituționalitatea acestora.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul părții prezente, care susține că adoptarea ordonanței de urgență criticate nu a fost făcută cu respectarea art. 115 alin. (4) din Constituție și că stabilirea datei de 1 ianuarie 2010 de la care se vor face recalculările prevăzute de Legea nr. 218/2008 este una aleatorie. Mai mult, se arată că Legea nr. 218/2008 a fost chiar în vigoare timp de o lună până ca aplicarea ei să fie suspendată. În fine, se arată că sunt încălcate și prevederile art. 1 alin. (4) din Constituție referitoare la separația puterilor în stat.

Reprezentantul Ministerului Public solicită respingerea atât a cererii de extindere a controlului de constituționalitate, cât și a excepției de neconstituționalitate. Se susține că textul criticat nu prezintă probleme de constituționalitate, ci reprezintă o măsură de politică economică și fiscală a statului.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 12 noiembrie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 4.898/3/2009, **Tribunalul București — Secția conflicte de muncă și asigurări sociale a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. II și IV din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 209/2008 pentru modificarea Legii nr. 19/2000 privind sistemul public de pensii și alte drepturi de asigurări sociale**, excepție ridicată de Valentin Gruber într-o cauză având ca obiect

soluționarea contestației formulate împotriva deciziei de pensionare.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se arată că preambulul Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 209/2008 face mai degrabă referire la o chestiune ce ține de aplicarea legilor în timp, ceea ce nu echivalează însă cu existența unei situații extraordinare. Se arată că Guvernul invocă un conflict imaginar de legi pentru a proroga aplicarea prevederilor art. 165¹ din Legea nr. 19/2000. Se mai susține că motivarea Guvernului în privința existenței situației extraordinare nu subzistă cu privire la celelalte articole ale ordonanței de urgență, întrucât în legătură cu acestea nu există niciun conflict de legi în timp.

Se consideră că legiuitorul delegat, modificând o soluție legislativă adoptată prin lege de către Parlament, a încălcat principiul separației puterilor în stat. Totodată, ordonanța de urgență criticată încalcă art. 16 din Constituție, întrucât, prin amânarea aplicării prevederilor Legii nr. 218/2008, perpetuează nerecunoașterea vechimii suplimentare în muncă acordate pentru perioadele lucrate în grupele I și II de muncă.

În fine, este invocată jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, și anume Hotărârea din 7 mai 2002, pronunțată în *Cauza Burdov împotriva Rusiei*, prin care s-a statuat că dificultățile financiare ale statului nu pot justifica încălcarea drepturilor fundamentale.

Printr-un înscris înregistrat la Curtea Constituțională sub nr. 5.192 din 26 aprilie 2010, autorul excepției reiterează, în esență, motivarea excepției sale și cu privire la art. V din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 114/2009, prin care de asemenea a fost prorogată termenul de intrare în vigoare a art. 165¹ din Legea nr. 19/2000.

Tribunalul București — Secția conflicte de muncă și asigurări sociale apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, notele scrise depuse, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze prezenta excepție.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. II și IV din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 209/2008 pentru modificarea Legii nr. 19/2000 privind sistemul public de pensii și alte drepturi de asigurări sociale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 826 din

9 decembrie 2008, astfel cum a fost modificată și completă prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 114/2009 privind unele măsuri financiar-bugetare, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 919 din 29 decembrie 2009. Totodată, din motivarea excepției reiese că Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 209/2008 este criticată în ansamblul său, astfel încât obiectul excepției îl vor constitui atât dispozițiile art. II și IV din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 209/2008, cât și ordonanța de urgență în ansamblul său. De asemenea, Curtea urmează să aibă în vedere dispozițiile art. II din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 209/2008 așa cum au fost modificate prin art. V din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 114/2009, fără a realiza astfel o extindere a controlului de constituționalitate. În aceste condiții, dispozițiile legale criticate punctual au următorul cuprins:

— Art. II: „(1) Prevederile art. 165¹ din Legea nr. 19/2000 privind sistemul public de pensii și alte drepturi de asigurări sociale, cu modificările și completările ulterioare, astfel cum au fost modificate prin prezenta ordonanță de urgență, se aplică începând cu data de 1 ianuarie 2011, prin acordarea diferenței dintre punctajul mediu anual rezultat în urma majorării efectuate conform prevederilor Legii nr. 218/2008 pentru modificarea și completarea Legii nr. 19/2000 privind sistemul public de pensii și alte drepturi de asigurări sociale, cu modificările ulterioare, și cel acordat conform Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 100/2008 pentru completarea Legii nr. 19/2000 privind sistemul public de pensii și alte drepturi de asigurări sociale, aprobată prin Legea nr. 154/2009.

(2) Punctajul mediu anual calculat conform prevederilor alin. (1) se adaugă la punctajul mediu anual convenit sau aflat în plată în luna decembrie 2010.

(3) În situația în care quantumul pensiei aferent punctajului mediu anual rezultat în urma aplicării prevederilor alin. (2) este mai mic decât cel convenit sau aflat în plată, se menține quantumul convenit ori aflat în plată până la data la care, prin aplicarea formulei de calcul prevăzute de lege, se va obține un quantum al pensiei mai mare.

(4) Drepturile de pensie rezultate în urma aplicării prevederilor alin. (1) și (2) se acordă beneficiarilor începând cu luna ianuarie 2011.”;

— Art. IV: „Pe data intrării în vigoare a prezentei ordonanțe de urgență se abrogă art. I din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 100/2008 pentru completarea Legii nr. 19/2000 privind sistemul public de pensii și alte drepturi de asigurări sociale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 637 din 4 septembrie 2008, și art. II din Legea nr. 218/2008 pentru modificarea și completarea Legii nr. 19/2000 privind sistemul public de pensii și alte drepturi de asigurări sociale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 738 din 31 octombrie 2008.”

Autorul excepției susține că dispozițiile legale criticate încalcă prevederile constituționale ale art. 16 alin. (1) privind egalitatea în drepturi și art. 115 alin. (4) privind delegarea legislativă. Totodată, se consideră că sunt încălcate prevederile art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale referitoare la dreptul la un proces echitabil.

Examinând excepția de neconstituționalitate ridicată, Curtea constată următoarele:

I. Astfel cum reiese din expunerea de motive a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 209/2008, aceasta a fost adoptată, în principal, pentru a asigura o unitate de reglementare în ceea ce

privește situația persoanelor care au desfășurat activități încadrate în grupele I și II de muncă înainte de data de 1 aprilie 2001. Astfel, situația acestor persoane a fost reglementată atât prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 100/2008 pentru completarea Legii nr. 19/2000 privind sistemul public de pensii și alte drepturi de asigurări sociale, cât și prin Legea nr. 218/2008 pentru modificarea și completarea Legii nr. 19/2000 privind sistemul public de pensii și alte drepturi de asigurări sociale, ceea ce echivalează cu existența paralelă a două acte normative care au conținuturi diferite cu privire la aceeași problematică.

Emiterea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 209/2008 poate fi catalogată ca fiind făcută în condițiile existenței unei situații extraordinare atât prin prisma existenței unui conflict de legi și reglementări, cu efecte dezastruoase cu privire la quantumul pensiei persoanelor îndreptățite, cât și prin prisma evitării eventualelor disfuncționalități sistemice ce ar putea să apară tocmai prin conflictul de reglementări existent.

Susținerea autorului excepției, în sensul că odată cu adoptarea Legii nr. 218/2008 s-ar fi abrogat implicit prevederile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 100/2008 și că astfel nu era necesară emiterea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 209/2008, sunt inexacte, întrucât eșalonarea operată prin art. III al Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 100/2008 ar fi rămas în continuare în vigoare, ceea ce ar fi dus la situația ca persoanele vizate prin aceste măsuri să fie îndrituite atât la aplicarea eșalonată a măsurilor de recalculare prevăzute de această ordonanță de urgență, măsuri care au fost abrogate, cât și la recalcularea prevăzută de Legea nr. 218/2008.

Prin urmare, era nevoie de o intervenție energetică a Guvernului prin care să regleze aceste disfuncționalități majore existente într-un domeniu atât de sensibil cum este cel al pensiilor.

Prin prisma celor de mai sus, Curtea constată că legiuitorul delegat a respectat exigențele art. 115 alin. (4) din Constituție.

II. Singura noutate pe care o aduce art. IV din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 209/2008 față de Legea nr. 218/2008, prin abrogările operate, este eliminarea obligației recalculării pensiilor de către Casa Națională de Pensii și Alte Drepturi de Asigurări Sociale începând cu 1 ianuarie 2009. Abrogându-se textul art. II din Legea nr. 218/2008, recalcularea pensiilor potrivit art. 165¹ din Legea nr. 19/2000, cu modificările operate prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 209/2008, se va face, potrivit art. II alin. (4) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 209/2008, începând cu luna ianuarie 2010, termen prorogată ulterior, prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 114/2009, până în luna ianuarie 2011.

Nu se poate susține că art. II și IV din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 209/2008 ar fi discriminatorii în sensul că perpetuează existența unei stări de inegalitate, legiuitorul fiind suveran să decidă momentul intrării în vigoare a unei măsuri reparatorii. Desigur, prorogarea repetată a intrării în vigoare a prevederilor art. 165¹ din Legea nr. 19/2000 nu este de dorit, întrucât ar putea înfrânge, în final, chiar esența dreptului la pensie, ceea ce este inadmisibil.

În fine, art. 6 paragraful 1 din Convenție invocat în susținerea excepției nu are incidență în cauză; mai mult Hotărârea din 7 mai 2002, pronunțată în Cauza *Burdov împotriva Rusiei*, se referă la întârzierea executării unei hotărâri judecătorești din cauza dificultăților financiare ale statului, și nu la posibilitatea legiuitorului de a proroga intrarea în vigoare a unei reglementări legale datorită dificultăților sale financiare.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. II și IV din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 209/2008 pentru modificarea Legii nr. 19/2000 privind sistemul public de pensii și alte drepturi de asigurări sociale, precum și a ordonanței de urgență în ansamblul său, excepție ridicată de Valentin Gruber în Dosarul nr. 4.898/3/2009 al Tribunalului București — Secția conflicte de muncă și asigurări sociale.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 12 octombrie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Benke Károly

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.315

din 14 octombrie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate prevederilor art. 16 alin. (1), art. 17, art. 18, art. 19 alin. (1), art. 25 alin. (1) și (3), art. 26 alin. (3), art. 27, art. 28, art. 33 alin. (1) și art. 34 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor

Acsinte Gaspar	— președinte
Aspazia Cojocar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Ioana Marilena Chiorean	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Simona Ricu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 16 alin. (1), art. 17, art. 18, art. 19 alin. (1), art. 25 alin. (1) și (3), art. 26 alin. (3), art. 27, art. 28, art. 33 alin. (1) și art. 34 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, excepție ridicată de Societatea Comercială „Adriana” — S.R.L. din Arad în Dosarul nr. 1.466/195/2009 al Judecătoriei Brad.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere ca neîntemeiată a excepției de neconstituționalitate, invocând în acest sens jurisprudența Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 4 februarie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 1.466/195/2009, **Judecătoria Brad a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 16 alin. (1), art. 17, art. 18, art. 19 alin. (1), art. 25 alin. (1) și (3), art. 26 alin. (3), art. 27, art. 28, art. 33 alin. (1) și art. 34 alin. (1) din Ordonanța Guvernului**

nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor. Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată de petenta Societatea Comercială „Adriana” — S.R.L. din Arad într-o cauză având ca obiect anularea unui proces-verbal de contravenție.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că prevederile de lege criticate contravin dispozițiilor constituționale ale art. 1 alin. (3) privind statul de drept și ale art. 20 alin. (1) referitoare la tratatele internaționale privind drepturile omului, precum și celor ale art. 6 paragraful 2 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, referitoare la dreptul la un proces echitabil. În acest sens, arată că textele de lege criticate instituie vinovăția contravențională, prin faptul că sarcina probei în procedura judiciară contravențională de drept comun aparține petentului și încalcă astfel prezumția de nevinovăție.

Judecătoria Brad consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 16 alin. (1), art. 17, art. 18, art. 19 alin. (1), art. 25 alin. (1) și (3), art. 26 alin. (3), art. 27, art. 28, art. 33 alin. (1) și art. 34 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 410 din 25 iulie 2001, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 180/2002, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 268 din 22 aprilie 2002, cu modificările și completările ulterioare.

Textele legale criticate fac parte din cap. II al ordonanței, intitulat „*Constatarea contravenției*”, cap. III, intitulat „*Aplicarea sancțiunilor contravenționale*”, și cap. IV, intitulat „*Căile de atac*”, iar în cuprinsul acestora sunt reglementate aspecte procedurale referitoare la cuprinsul procesului-verbal de contravenție, condițiile de întocmire a acestuia și sancțiunea aplicabilă în cazul lipsei unor mențiuni, precum și soluționarea căilor de atac.

Autorul excepției consideră că prevederile de lege menționate contravin dispozițiilor art. 1 alin. (3) privind statul de drept și ale art. 20 alin. (1) referitoare la tratatele internaționale privind drepturile omului, precum și celor ale art. 6 paragraful 2 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, referitoare la dreptul la un proces echitabil.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că, prin numeroase decizii, s-a pronunțat asupra constituționalității prevederilor criticate, sub aspectul unor critici asemănătoare celor formulate în prezenta cauză, putând fi amintită, cu titlu exemplificativ, Decizia nr. 1.333 din 22 octombrie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 803 din 25 noiembrie 2009. Cu acel prilej Curtea a respins excepția ca neîntemeiată, reținând că utilizarea de către legiuitor a noțiunii de „contravenient” nu are semnificația înfrângerii prezumției de nevinovăție consacrate de art. 23 alin. (11) din Constituție. De asemenea, Curtea a statuat că din procedura de soluționare a plângerii împotriva procesului-verbal de stabilire și sancționare a contravenției nu rezultă răsturnarea sarcinii probei, ci, mai degrabă, exercitarea dreptului la apărare.

Referitor la obligația contravenientului de a-și dovedi nevinovăția în legătură cu fapta reținută în sarcina sa de către organul constator, Curtea s-a pronunțat prin Decizia nr. 1.096 din 8 septembrie 2009, publicată în Monitorul Oficial al

României, Partea I, nr. 695 din 15 octombrie 2009, reținând cu acel prilej că procesul-verbal de constatare și sancționare a contravenției se bucură de prezumția de legalitate, însă, atunci când este formulată o plângere împotriva acestuia, este contestată chiar prezumția de care se bucură. În acest caz, instanța de judecată competentă va administra probele prevăzute de lege, necesare în vederea verificării legalității și temeiniciei procesului-verbal. Cel care a formulat plângerea nu trebuie să își demonstreze propria nevinovăție, revenind instanței de judecată obligația de a administra tot probatoriul necesar stabilirii și aflării adevărului. Chiar dacă art. 47 din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 face referire la dispozițiile Codului de procedură civilă, instanțele de judecată nu pot face aplicarea strictă a regulii *onus probandi incumbit actori*, ci, din contră, chiar ele trebuie să manifeste un rol activ pentru aflarea adevărului, din moment ce contravenția intră sub incidența art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. Prin urmare, nu se poate susține răsturnarea sarcinii probei.

De altfel, Curtea Europeană a Drepturilor Omului, prin Hotărârea din 4 octombrie 2007, pronunțată în *Cauza Anghel împotriva României*, a statuat că, „deși statele au posibilitatea de a nu sancționa unele infracțiuni sau le pot pedepsi pe cale contravențională decât pe cale penală, autorii infracțiunilor nu trebuie să se afle într-o situație defavorabilă pentru simplul fapt că regimul juridic aplicabil este diferit de cel aplicabil în materie penală”. O asemenea poziție este firească, întrucât, în caz contrar, autorul unei contravenții, din punctul de vedere al protecției juridice de care se bucură, s-ar afla pe o treaptă inferioară autorului unei infracțiuni în sensul Codului penal român, ceea ce este inadmisibil din moment ce ambele fapte țin de materia penală în sensul Convenției pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Întrucât criticile de neconstituționalitate privesc, în esență, aceleași aspecte și având în vedere că nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea jurisprudenței Curții Constituționale, soluțiile și considerentele deciziilor menționate își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 16 alin. (1), art. 17, art. 18, art. 19 alin. (1), art. 25 alin. (1) și (3), art. 26 alin. (3), art. 27, art. 28, art. 33 alin. (1) și art. 34 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, excepție ridicată de Societatea Comercială „Adriana” — S.R.L. din Arad în Dosarul nr. 1.466/195/2009 al Judecătoriei Brad.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 14 octombrie 2010.

PREȘEDINTE,
ACSINTE GASPAR

Magistrat-asistent,
Ioana Marilena Chiorean

ABONAMENTE LA PUBLICAȚIILE OFICIALE PE SUPORT FIZIC
— Prețuri pentru anul 2010 —

Nr. crt.	Denumirea publicației	Număr de apariții anuale	Valoare (TVA 9% inclus) — lei		
			12 luni	3 luni	1 lună
1.	Monitorul Oficial, Partea I	900	1.200	330	120
2.	Monitorul Oficial, Partea I, limba maghiară	100	1.500		140
3.	Monitorul Oficial, Partea a II-a	200	2.250		200
4.	Monitorul Oficial, Partea a III-a	500	430		40
5.	Monitorul Oficial, Partea a IV-a	6.000	1.720		160
6.	Monitorul Oficial, Partea a VI-a	240	1.600		150
7.	Monitorul Oficial, Partea a VII-a	48	540		50
8.	Colecția Legislația României	4	450	120	
9.	Colecția Hotărâri ale Guvernului României	12	750		70

NOTĂ:

Monitorul Oficial, Partea I bis, se multiplică și se achiziționează pe bază de comandă.

ABONAMENTE LA PRODUSELE ÎN FORMAT ELECTRONIC
— Prețuri pentru anul 2010 —

Produs	Abonamentul FLEXIBIL (Monitorul Oficial, Partea I + alte 3 părți ale Monitorului Oficial, la alegere)									
	Lunar					Anual				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	40	100	250	600	1.320	400	1.000	2.500	6.000	13.200
ExpertMO	90	230	580	1.390	3.060	900	2.250	5.630	13.510	29.720

Produs	Abonamentul COMPLET (Monitorul Oficial, Partea I + toate celelalte părți ale Monitorului Oficial)									
	Lunar					Anual				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	50	130	330	790	1.740	500	1.250	3.130	7.510	16.520
ExpertMO	110	280	700	1.680	3.700	1.100	2.750	6.880	16.510	36.320

Prețurile sunt exprimate în lei și conțin TVA.

Mai multe informații puteți găsi pe site-ul www.expert-monitor.ro, unde puteți aplica on-line comanda.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
 IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
 și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
 (alocat numai persoanelor juridice bugetare)
 Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro
 Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
 bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72
 Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

